

Яны вельмі хвалілі жыццё. Яны вельмі любілі жыццё. Яны ўмелі змагацца за жыццё і марціць — пра новыя сімвалы і новыя ідэалы, пра будучыню, сонечную і радасную. За гэтую будучыню яны аддалі сваё жыццё. Сёння як вечная памяць ім шумяць дрэвы на вуліцы Аўрабака, устоіць новыя дамы на вуліцы Леніна і Камунізму, Віцебскага і Камісарова; Гомель — горад новабудоваў і людзей-творцаў — стаў важным помнікам вайнушым героям. Пра іх напісалі кнігі і п'есны, у горы і радасці яны разам з намі, у адным строі, ім прысвечана вялікая перадача Гомельскай студыі тэлебачання (аўтары сцэнарыя Э. Эцін і І. Куралік). У аснове перадачы ляг урышак з драмы А. Маўзона «У бітве вялікай» — сцэна ў турме перад расстрэлам.

У перадачы прынялі ўдзел: выпускніца Мінскага тэатральнага інстытута Л. Караткевіч, студэнт Ташкенскага тэатральнага інстытута У. Партноў, арыст Віцебскага тэатра Ім. Я. Коласа У. Караткевіч, удзельнікі мастацкай самадзейнасці.

За кароткі час студыя стварыла добры ансамбль з людзей розных прафесій. На экране праявілі і цікава быў узрушаны ўрышак з гарачага мінулага Гомеля. Сцэна з гэтага тэлеспектакля і паказана на нашым эдытку.

Тэкст Д. РАДЗІНСКАГА,
Фота В. ВАСІЛЬЦОВА.

Віншаванне пісьменніка

У сярэдзі, в жніўні, у гарадскім паселішчы Радзінскавічы адбыўся вечар, прысвечаны 50-годдзю беларускага пісьменніка і акадэміка Чарнышэвіча. У гэтым вечарыніцы ўдзельнічалі ўсіх тых, хто чытае і любіць творы пісьменніка, жыхароў гарадскога пасёлка, сярод якіх жыў і працаваў Чарнышэвіч. Пашыраўшы пісьменніцка-журналісцкіх прадастаўніцкіх ітэлігэнцкіх, рабочых саюзаў імя Яні Куналы, вучні школ.

Цеплым, прачувальным словам пра пісьменніка адрываў вечар сапраўды Ілліадэўскага гарона ІПБ тав. Гурэна. Пісьменнік Аляксей Кулакоўскі расказаў пра жыццё і творчы шлях Акадэміка Чарнышэвіча.

З прымітальным словам ад імя

Саюза пісьменнікаў БССР выступіў Тарас Хадковіч. Ад грамадскага Радзінскавіч, ад Радзінскага тав. Чарнышэвіча дырэктар Радзінскай школы тав. Ермачук, пісьменнік Раман Сабалеўна Алякс. Асіпенка, дырэктар гарадскога Савета тав. Камінін, рэдактар мікрафоннага газет «Сваё імя» тав. Лашчакі, пісьменнік «Спадарожнік» І. Ішчак.

У адрас юбіляра паступіла многа асабістых тэлеграм ад родных членаў саюза, ад сяброў і таварышаў па лару, ад блізкіх і знаёмых.

Група арыстатэлаў Беларуска-Літвы ў заключэнне вечара дадала цікавы канцэрт.

атрымацца па-людску: была б ашукана толькі адна Ліда, а яна, Ліда, не пакутавала б столькі ад гэтага драматычнага непараўнення.

Бачыце, што адбываецца пад засенію вельмі гуманнага дэста — «Ты мой друг», словы якога жылі ў душы Лены, паводле яе ўласнага прызнання, даўно, яшчэ да таго, як яны загучалі на камбінаце законам маладзёжнага побыту? Што сабе друг? Сяброўцы п'янулі ў душы, рабасталі яе пацудзі, а тут — сілы радасці і цыпеліны ў грудзях. Нават і ў галаву не прыйшло даўнячце падумаць пра тое, што і ў другога ж чалавека ёсць сэрца і залас слёз.

Адно, што застаецца тут ад добрага дэста — гэта першае слова — «Я». Вось, думаецца, яно і стала нечаканай формулай характару Лены, калі ўвогуле можна гаварыць тут пра нейкі паўны характар. Прывічым «я» гэтае вельмі дробныя, пошныя, хоць і ўстаўлена яно ў вялікую раму вялікага жыцця.

На якіх жа тады падставах разводзіць аўтар вялікае захапленне ўзвешчэння? Не, калі мы гаворым пра перадаста чалавечае нашае часу і фарміраванне чалавеча ўзрашэння дна, мы маем на ўвазе не толькі добрасумленны адносіны да працы і не толькі абавязальнасці «наступіць у вярхоўную школу, не перамаць звычай у стылі, не хлусіць, не грубіць», як абавязалася адна з гераінь апошніх Д. Усусава. Гаворка ідзе пра нешта большае — пра вялікую чалавечасць ва ўсім, пра тую ўнутрашнюю свабоду калектывнага пацудзі, якая становіцца істотным, маршчыце, пра высокую культуру ітэнтных узаемаадносін. Лене-Зячанка яшчэ вельмі і вельмі далёка да такога ітэнтэку. І не будзем мы напераць за гэта, яна не «паціла я маіна», у нас прэтанзі да аўтара, які хоча выдаць шэрае за бланкітае.

Як мала трэба чалавеку, каб заважваў сімпатый пісьменніка, сьведчы і історыя Віктара Шатрова. Спачатку аўтар не шукае фарбы, каб намаляваць аблічча маладога эгіста, ашуканна, «дырэктарскага сына» ва ўсёй яго непрыемнай, з пункту гледжання нашай маралі, сутнасці. І трэба значна, што на гэтых старонках вобраз атрымаўся жыццёвы і мэтанакраўны, асветлены з патрабавальных пазіцый. Але аўтар ставіў перад сабой больш складаную задачу, чымся выкрысці эгіста. Ён наважваў паказаць выпрамень чалавечай душы пад дабратворным уздзеяннем калектыву, азважанне ў маладзёна чалавеку рабочай завісці, высокага погляду на жыццё, чаго яму, дарчыні, скажаць, па невядомым прычынах нестала. Ці трэба паўтараць агульнавядомую іспіку, што гэта задача вырашана, толькі ілхамм удумлівага і глыбокага мастацтва даследавання характару, ілхамм тонкіх назіранняў над працэсам напалнення ў характары новых акадэміі і адміраных старых. Як часта яшчэ мы сустракаем у творах такога «нараджэння» Яну, калі замест аднаго чалавека нам раітама па-соўваюць пад тым жа імем другога, перакоўваючы пры гэтым, што чалавек пераважываўся. Да-

Мародна мастак рэспублікі скульптар Заір Азгур выдаў сёлета кнігу «Назабнае», у якой расказаў, як ён ішоў у мастацтва, падзяліўся з чытачом сваімі ўспамінамі аб сустраках з беларускімі пісьменнікамі, дзяцінамі, навука, скульптура, тавітва. Індэна 3. Азгур апублікаваў новы цыкл успамінаў — «Інвядуманыя апаваданні». Гэта, па-спасадзі, працяг першай кнігі. Адрэсаваныя чытацям ад канкрэтных акадэміі і падарожжа сродкі мастацкага слова расказаў аб сутнасці і прызначэнні мастацтва, стварэнні мастацтва прыкладнымі вядомымі яму людзям.

Падарожжа тавара з кнігі «Інвядуманыя апаваданні» надрукаваў у чацвёртым нумары (ліпеня) жыццёвы часопіс «Нёман». Адно з апаваданняў паказана ў гэтых чытачых.

Год 1932. У невялічкім пакойчыку драўлянага дамкі — станові, састаўлены з двух акадэміяў. На ім — нядаўна вышпелы б'юст паста Максіма. Знешне паст падобны да маладога Макікоўскага (в цягам год ён страціў гэтае падобнасць). І вось гэтае падобнасць і малады бадзёры вершы нека асабіла вабілі маю ўвагу. Я палюбіў Максіма. Часта заходзіў да яго, і тады мы даўга спрачаліся пра пазіцыю, пра літаратуру.

Трэба сказаць, што на гэтай самай вуліцы жылі і іншыя паэты, і я ўжарт прашаў яго «Паэтыка». І сапраўды, у ёй было нешта паэтычнае: драўляныя дамкі гарадской ускрыні ў зеляніне садоў, а трохі водадаль — чыгунка. Максім нека прызнаўся, што любіць глядзець на ілліваць чыгункі. Рымічкі перастук колаў бадзёрыце, кліча наперад, не дае засядкацца на масе...

Я зачыпіўся за гэтую думку — сапраўды дзіўны імцацца адзін за адным удалячыня, а гэты драўляны дамкі ў засені вішняк астаюцца на месцы. Пад іх стрэхамі, у невялічкім пакойчыку, быццам нахвешаны вясновыя шпакі, маладыя паэты запісваюць свае вершы. Імяна запісваюць, бо сапраўды пазіцыя нараджэнца ў сэрцы і розуме паэта. На сэрцы ён зачыпіў тое, што ірвецца з душы.

І заходзіў то да аднаго, то да другога жыхара «Паэтыка» вуліцы, зачынаў блонскіх туратры, якія патрыбы былі мне, пачынаючы скульптару, як хлест, як лаваста. У мяне нестала той вялікай культуры і тых раванастайных ведаў, якіх гэтак неабходны, на маю думку, кожнаму скульптару. І я часцінка дамаў, што каб нарадзіўся ў адукаванай сям'і, усё складалася б, відаць, інакш. А за раз трэба было нека папачаць «багаж», узбагачаць сваё ўдзяленне пра сэрце і культуру, якую стварылі і ствараюць людзі.

У пазіцыі мне бачылася нека вельмі блізкае сваяцтва з вышпелым мастакам. У нас, мастакоў, пачаўся і разам ішоў свой фарб, палатно, гліна і камень, у іх, маста-

канства Ліды і спробу ашукаць другую эміцыю — Розу Скавіцкую: маўляў, было і прайшло. А што сталася ў гэтай «свечцы» манерамі трымаці і размаўляць? «Спасибо, други мои. Ваше здоров'е!»? А з гэтай воль лавеласкаўскай рысай: «На него иногда находило такое — придурило за дивачной, смутить, увлечь?» І многа, многа «сценка», на якіх Віктар пачынаў свае сьляды, на-сталісь забытымі аўтарам. Ён проста выніў, з прэцэдэнта ілліхара адну пласцінку і за-нуў на ёй месца другую, на якой наваляны салодкімі-салодкімі акурчкі.

За ўсім мастацкім бедамі апошніх Д. Усусава бачыцца мне перш за ўсё тая вялікая прычына, якую коротка можна было б назваць нецывілізацыю аўтара. Замест таго, каб прымусяць сабе пранікнуць у сферу думак і пацудзі сваіх герояў, разабрацца, што там галоўнае, што другароднае, падшукваць самыя дакладныя і значныя словы для вышпелена амету, аўтар кучэй сінтэзаваў выка-заць свае адносіны да герояў. І хоць ён робіць гэта не прамалінейна-публіцыстычным іллі-хам, а іменічкі на замалёва-нага кане, справа не замалёва-нага, бо ілюстратарскі характар

большасці замалёвак вельмі лёгкая прасвечанасць праз іх раздэнькую тканіну.

Цікава і свежа задумаў Д. Усусаў вобраз Шатрова-старэйшага, дырэктара заводу, гаспадарчага кіраўніка новага тыпу, які не ўяўляе сабе вы-рашэння вытворчых задач у ады-рызе ад пытання маральнага жыцця заводскага калектыву.

Гэтым вобразам ён зрабіў тую ж заўвагу, што і Б. Канжуніна ў апошніх «Знахысках, Балуба».

І ён Б. Канжуніна заставіў сапраўды прыгожым, якім пачы-наў у першым вялікім, безумоўна, з куды большым май-стэрствам вобразы «манірующая», як па загада распрацава-наму праекту манірующая да-мы з буйных блоках. Вось-вось, аздаецца, герой пачынае жыць ужо свабодна, без па-камі аўтара (сцэна ў дэку, напрыклад). І раптам бачым аў-тара, які бжыць з крыспан-дзімкім бланкітам і прымуся-чавяка даваць адказы на пы-танні, сніроўваючы ўсю размо-ву да збору сумы фактаў на-станоўчы нарыс. Шатроў нясе вельмі важкую для праблематы-кі апошніх таву сучасна па-каленія, прычым сучасна тра-дытарнай мовай, а не сродка-мі салона-сентыментальнай лі-таратуры.

І хоць ён робіць гэта не прамалінейна-публіцыстычным іллі-хам, а іменічкі на замалёва-нага кане, справа не замалёва-нага, бо ілюстратарскі характар

большасці замалёвак вельмі лёгкая прасвечанасць праз іх раздэнькую тканіну.

Цікава і свежа задумаў Д. Усусаў вобраз Шатрова-старэйшага, дырэктара заводу, гаспадарчага кіраўніка новага тыпу, які не ўяўляе сабе вы-рашэння вытворчых задач у ады-рызе ад пытання маральнага жыцця заводскага калектыву.

Гэтым вобразам ён зрабіў тую ж заўвагу, што і Б. Канжуніна ў апошніх «Знахысках, Балуба».

І ён Б. Канжуніна заставіў сапраўды прыгожым, якім пачы-наў у першым вялікім, безумоўна, з куды большым май-стэрствам вобразы «манірующая», як па загада распрацава-наму праекту манірующая да-мы з буйных блоках. Вось-вось, аздаецца, герой пачынае жыць ужо свабодна, без па-камі аўтара (сцэна ў дэку, напрыклад). І раптам бачым аў-тара, які бжыць з крыспан-дзімкім бланкітам і прымуся-чавяка даваць адказы на пы-танні, сніроўваючы ўсю размо-ву да збору сумы фактаў на-станоўчы нарыс. Шатроў нясе вельмі важкую для праблематы-кі апошніх таву сучасна па-каленія, прычым сучасна тра-дытарнай мовай, а не сродка-мі салона-сентыментальнай лі-таратуры.

І хоць ён робіць гэта не прамалінейна-публіцыстычным іллі-хам, а іменічкі на замалёва-нага кане, справа не замалёва-нага, бо ілюстратарскі характар

большасці замалёвак вельмі лёгкая прасвечанасць праз іх раздэнькую тканіну.

Цікава і свежа задумаў Д. Усусаў вобраз Шатрова-старэйшага, дырэктара заводу, гаспадарчага кіраўніка новага тыпу, які не ўяўляе сабе вы-рашэння вытворчых задач у ады-рызе ад пытання маральнага жыцця заводскага калектыву.

Гэтым вобразам ён зрабіў тую ж заўвагу, што і Б. Канжуніна ў апошніх «Знахысках, Балуба».

І ён Б. Канжуніна заставіў сапраўды прыгожым, якім пачы-наў у першым вялікім, безумоўна, з куды большым май-стэрствам вобразы «манірующая», як па загада распрацава-наму праекту манірующая да-мы з буйных блоках. Вось-вось, аздаецца, герой пачынае жыць ужо свабодна, без па-камі аўтара (сцэна ў дэку, напрыклад). І раптам бачым аў-тара, які бжыць з крыспан-дзімкім бланкітам і прымуся-чавяка даваць адказы на пы-танні, сніроўваючы ўсю размо-ву да збору сумы фактаў на-станоўчы нарыс. Шатроў нясе вельмі важкую для праблематы-кі апошніх таву сучасна па-каленія, прычым сучасна тра-дытарнай мовай, а не сродка-мі салона-сентыментальнай лі-таратуры.

І хоць ён робіць гэта не прамалінейна-публіцыстычным іллі-хам, а іменічкі на замалёва-нага кане, справа не замалёва-нага, бо ілюстратарскі характар

большасці замалёвак вельмі лёгкая прасвечанасць праз іх раздэнькую тканіну.

Цікава і свежа задумаў Д. Усусаў вобраз Шатрова-старэйшага, дырэктара заводу, гаспадарчага кіраўніка новага тыпу, які не ўяўляе сабе вы-рашэння вытворчых задач у ады-рызе ад пытання маральнага жыцця заводскага калектыву.

Гэтым вобразам ён зрабіў тую ж заўвагу, што і Б. Канжуніна ў апошніх «Знахысках, Балуба».

І ён Б. Канжуніна заставіў сапраўды прыгожым, якім пачы-наў у першым вялікім, безумоўна, з куды большым май-стэрствам вобразы «манірующая», як па загада распрацава-наму праекту манірующая да-мы з буйных блоках. Вось-вось, аздаецца, герой пачынае жыць ужо свабодна, без па-камі аўтара (сцэна ў дэку, напрыклад). І раптам бачым аў-тара, які бжыць з крыспан-дзімкім бланкітам і прымуся-чавяка даваць адказы на пы-танні, сніроўваючы ўсю размо-ву да збору сумы фактаў на-станоўчы нарыс. Шатроў нясе вельмі важкую для праблематы-кі апошніх таву сучасна па-каленія, прычым сучасна тра-дытарнай мовай, а не сродка-мі салона-сентыментальнай лі-таратуры.

І хоць ён робіць гэта не прамалінейна-публіцыстычным іллі-хам, а іменічкі на замалёва-нага кане, справа не замалёва-нага, бо ілюстратарскі характар

большасці замалёвак вельмі лёгкая прасвечанасць праз іх раздэнькую тканіну.

Цікава і свежа задумаў Д. Усусаў вобраз Шатрова-старэйшага, дырэктара заводу, гаспадарчага кіраўніка новага тыпу, які не ўяўляе сабе вы-рашэння вытворчых задач у ады-рызе ад пытання маральнага жыцця заводскага калектыву.

Гэтым вобразам ён зрабіў тую ж заўвагу, што і Б. Канжуніна ў апошніх «Знахысках, Балуба».

І ён Б. Канжуніна заставіў сапраўды прыгожым, якім пачы-наў у першым вялікім, безумоўна, з куды большым май-стэрствам вобразы «манірующая», як па загада распрацава-наму праекту манірующая да-мы з буйных блоках. Вось-вось, аздаецца, герой пачынае жыць ужо свабодна, без па-камі аўтара (сцэна ў дэку, напрыклад). І раптам бачым аў-тара, які бжыць з крыспан-дзімкім бланкітам і прымуся-чавяка даваць адказы на пы-танні, сніроўваючы ўсю размо-ву да збору сумы фактаў на-станоўчы нарыс. Шатроў нясе вельмі важкую для праблематы-кі апошніх таву сучасна па-каленія, прычым сучасна тра-дытарнай мовай, а не сродка-мі салона-сентыментальнай лі-таратуры.

І хоць ён робіць гэта не прамалінейна-публіцыстычным іллі-хам, а іменічкі на замалёва-нага кане, справа не замалёва-нага, бо ілюстратарскі характар

большасці замалёвак вельмі лёгкая прасвечанасць праз іх раздэнькую тканіну.

Цікава і свежа задумаў Д. Усусаў вобраз Шатрова-старэйшага, дырэктара заводу, гаспадарчага кіраўніка новага тыпу, які не ўяўляе сабе вы-рашэння вытворчых задач у ады-рызе ад пытання маральнага жыцця заводскага калектыву.

Гэтым вобразам ён зрабіў тую ж заўвагу, што і Б. Канжуніна ў апошніх «Знахысках, Балуба».

І ён Б. Канжуніна заставіў сапраўды прыгожым, якім пачы-наў у першым вялікім, безумоўна, з куды большым май-стэрствам вобразы «манірующая», як па загада распрацава-наму праекту манірующая да-мы з буйных блоках. Вось-вось, аздаецца, герой пачынае жыць ужо свабодна, без па-камі аўтара (сцэна ў дэку, напрыклад). І раптам бачым аў-тара, які бжыць з крыспан-дзімкім бланкітам і прымуся-чавяка даваць адказы на пы-танні, сніроўваючы ўсю размо-ву да збору сумы фактаў на-станоўчы нарыс. Шатроў нясе вельмі важкую для праблематы-кі апошніх таву сучасна па-каленія, прычым сучасна тра-дытарнай мовай, а не сродка-мі салона-сентыментальнай лі-таратуры.

І хоць ён робіць гэта не прамалінейна-публіцыстычным іллі-хам, а іменічкі на замалёва-нага кане, справа не замалёва-нага, бо ілюстратарскі характар

большасці замалёвак вельмі лёгкая прасвечанасць праз іх раздэнькую тканіну.

Цікава і свежа задумаў Д. Усусаў вобраз Шатрова-старэйшага, дырэктара заводу, гаспадарчага кіраўніка новага тыпу, які не ўяўляе сабе вы-рашэння вытворчых задач у ады-рызе ад пытання маральнага жыцця заводскага калектыву.

Гэтым вобразам ён зрабіў тую ж заўвагу, што і Б. Канжуніна ў апошніх «Знахысках, Балуба».

І ён Б. Канжуніна заставіў сапраўды прыгожым, якім пачы-наў у першым вялікім, безумоўна, з куды большым май-стэрствам вобразы «манірующая», як па загада распрацава-наму праекту манірующая да-мы з буйных блоках. Вось-вось, аздаецца, герой пачынае жыць ужо свабодна, без па-камі аўтара (сцэна ў дэку, напрыклад). І раптам бачым аў-тара, які бжыць з крыспан-дзімкім бланкітам і прымуся-чавяка даваць адказы на пы-танні, сніроўваючы ўсю размо-ву да збору сумы фактаў на-станоўчы нарыс. Шатроў нясе вельмі важкую для праблематы-кі апошніх таву сучасна па-каленія, прычым сучасна тра-дытарнай мовай, а не сродка-мі салона-сентыментальнай лі-таратуры.

І хоць ён робіць гэта не прамалінейна-публіцыстычным іллі-хам, а іменічкі на замалёва-нага кане, справа не замалёва-нага, бо ілюстратарскі характар

большасці замалёвак вельмі лёгкая прасвечанасць праз іх раздэнькую тканіну.

Цікава і свежа задумаў Д. Усусаў вобраз Шатрова-старэйшага, дырэктара заводу, гаспадарчага кіраўніка новага тыпу, які не ўяўляе сабе вы-рашэння вытворчых задач у ады-рызе ад пытання маральнага жыцця заводскага калектыву.

Гэтым вобразам ён зрабіў тую ж заўвагу, што і Б. Канжуніна ў апошніх «Знахысках, Балуба».

І ён Б. Канжуніна заставіў сапраўды прыгожым, якім пачы-наў у першым вялікім, безумоўна, з куды большым май-стэрствам вобразы «манірующая», как па загада распрацава-наму праекту манірующая да-мы з буйных блоках. Вось-вось, аздаецца, герой пачынае жыць ужо свабодна, без па-камі аўтара (сцэна ў дэку, напрыклад). І раптам бачым аў-тара, які бжыць з крыспан-дзімкім бланкітам і прымуся-чавяка даваць адказы на пы-танні, сніроўваючы ўсю размо-ву да збору сумы фактаў на-станоўчы нарыс. Шатроў нясе вельмі важкую для праблематы-кі апошніх таву сучасна па-каленія, прычым сучасна тра-дытарнай мовай, а не сродка-мі салона-сентыментальнай лі-таратуры.

І хоць ён робіць гэта не прамалінейна-публіцыстычным іллі-хам, а іменічкі на замалёва-нага кане, справа не замалёва-нага, бо ілюстратарскі характар

большасці замалёвак вельмі лёгкая прасвечанасць праз іх раздэнькую тканіну.

Цікава і свежа задумаў Д. Усусаў вобраз Шатрова-старэйшага, дырэктара заводу, гаспадарчага кіраўніка новага тыпу, які не ўяўляе сабе вы-рашэння вытворчых задач у ады-рызе ад пытання маральнага жыцця заводскага калектыву.

Гэтым вобразам ён зрабіў тую ж заўвагу, што і Б. Канжуніна ў апошніх «Знахысках, Балуба».

І ён Б. Канжуніна заставіў сапраўды прыгожым, якім пачы-наў у першым вялікім, безумоўна, з куды большым май-стэрствам вобразы «манірующая», как па загада распрацава-наму праекту манірующая да-мы з буйных блоках. Вось-вось, аздаецца, герой пачынае жыць ужо свабодна, без па-камі аўтара (сцэна ў дэку, напрыклад). І раптам бачым аў-тара, які бжыць з крыспан-дзімкім бланкітам і прымуся-чавяка даваць адказы на пы-танні, сніроўваючы ўсю размо-ву да збору сумы фактаў на-станоўчы нарыс. Шатроў нясе вельмі важкую для праблематы-кі апошніх таву сучасна па-каленія, прычым сучасна тра-дытарнай мовай, а не сродка-мі салона-сентыментальнай лі-таратуры.

І хоць ён робіць гэта не прамалінейна-публіцыстычным іллі-хам, а іменічкі на замалёва-нага кане, справа не замалёва-нага, бо ілюстратарскі характар

большасці замалёвак вельмі лёгкая прасвечанасць праз іх раздэнькую тканіну.

Цікава і свежа задумаў Д. Усусаў вобраз Шатрова-старэйшага, дырэктара заводу, гаспадарчага кіраўніка новага тыпу, які не ўяўляе сабе вы-рашэння вытворчых задач у ады-рызе ад пытання маральнага жыцця заводскага калектыву.

Гэтым вобразам ён зрабіў тую ж заўвагу, што і Б. Канжуніна ў апошніх «Знахысках, Балуба».

І ён Б. Канжуніна заставіў сапраўды прыгожым, якім пачы-наў у першым вялікім, безумоўна, з куды большым май-стэрствам вобразы «манірующая», как па загада распрацава-наму праекту манірующая да-мы з буйных блоках. Вось-вось, аздаецца, герой пачынае жыць ужо свабодна, без па-камі аўтара (сцэна ў дэку, напрыклад). І раптам бачым аў-тара, які бжыць з крыспан-дзімкім бланкітам і прымуся-чавяка даваць адказы на пы-танні, сніроўваючы ўсю размо-ву да збору сумы фактаў на-станоўчы нарыс. Шатроў нясе вельмі важкую для праблематы-кі апошніх таву сучасна па-каленія, прычым сучасна тра-дытарнай мовай, а не сродка-мі салона-сентыментальнай лі-таратуры.

І хоць ён робіць гэта не прамалінейна-публіцыстычным іллі-хам, а іменічкі на замалёва-нага кане, справа не замалёва-нага, бо ілюстратарскі характар

большасці замалёвак вельмі лёгкая прасвечанасць праз іх раздэнькую тканіну.

Цікава і свежа задумаў Д. Усусаў вобраз Шатрова-старэйшага, дырэктара заводу, гаспадарчага кіраўніка новага тыпу, які не ўяўляе сабе вы-рашэння вытворчых задач у ады-рызе ад пытання маральнага жыцця заводскага калектыву.

Гэтым вобразам ён зрабіў тую ж заўвагу, што і Б. Канжуніна ў апошніх «Знахысках, Балуба».

І ён Б. Канжуніна заставіў сапраўды прыгожым, якім пачы-наў у першым вялікім, безумоўна, з куды большым май-стэрствам вобразы «манірующая», как па загада распрацава-наму праекту манірующая да-мы з буйных блоках. Вось-вось, аздаецца, герой пачынае жыць ужо свабодна, без па-камі аўтара (сцэна ў дэку, напрыклад). І раптам бачым аў-тара, які бжыць з крыспан-дзімкім бланкітам і прымуся-чавяка даваць адказы на пы-танні, сніроўваючы ўсю размо-ву да збору сумы фактаў на-станоўчы нарыс. Шатроў нясе вельмі важкую для праблематы-кі апошніх таву сучасна па-каленія, прычым сучасна тра-дытарнай мовай, а не сродка-мі

